

Arrest

nr. 234 077 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit te bezitten, wordt op 8 april 2019 door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming. Nadat verzoeker op 30 april 2019 wordt meegedeeld dat een verder onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is en dat hij wordt toegelaten tot het grondgebied, beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 5 juli 2019 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit. U bent geboren in de stad Barquisimeto in de staat Lara. In 2013 behaalde u uw diploma rechten aan de universiteit Fermin Toro. U begon in 2013 te werken voor toenmalig burgemeester van Barquisimeto Alfredo Ramos als politiek coördinator en juridisch opvolger. In 2016 werd Ramos als burgemeester vervangen door Luis Jonas Reyes die door Maduro naar voren was geschoven. In 2017 en 2018 werkte u als advocaat en juridisch opvolger voor de oppositiepartij La Causa R.

Op 28 december 2018 kreeg u een telefoon waarin u met de dood bedreigd werd, aangemaand werd om te stoppen met uw politiek werk en om tweehonderdduizend bolivar te geven. U werd lastiggevalen en kreeg zoveel schrik dat u zeventienduizend bolivar stortte op een rekeningnummer. Drie personen kwamen kwaad naar uw huis omdat ze dat bedrag te laag vonden en sloegen u. U diende op 2 januari 2019 klacht in bij de CICPC bij de dienst afpersing en ontvoering. Uit onderzoek van de CICPC bleek dat het om R15 ging, een bende die actief is in Barquisimeto. Op 1 april 2019 werd u opnieuw lastiggevalen door een groep colectivo's (paramilitairen) op motorfietsen die u bedreigden, bestalen en zeiden dat u moest ophouden met uw werk. Op 5 april 2019 diende u opnieuw klacht in bij de CICPC.

Op 6 april 2019 verliet u Venezuela en kwam u met het vliegtuig via de Dominicaanse Republiek naar België waar u aankwam op 8 april 2019 en aan de luchthaven een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest dat u bij terugkeer naar Venezuela zou gedood worden door de regering van Nicolas Maduro en dat u gediscrimineerd zou worden vanwege uw geaardheid. U vreest in Colombia de economische situatie en discriminatie vanwege uw geaardheid.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel Venezolaans en uw origineel Colombiaans paspoort neer, een kopie van een medisch verslag van een cardioloog d.d. 2 april 2019 waaruit blijkt dat u een hoge bloeddruk en paniekstoornis had, een kopie van bewijs van goede zeden, een kopie van een brief ter bevestiging van uw werk als politiek coördinator voor Alfredo Ramos, een kopie van een brief ter bevestiging van uw lidmaatschap bij La Causa R, een kopie van uw klacht bij de CICPC d.d. 5 april 2019, een kopie van uw klacht bij de CICPC d.d. 2 januari 2019, een kopie van uw rechtendiploma, een kopie van een foto van uw hoofdwonde, een kopie van uw baliebadge, een kopie van uw rijbewijs, een kopie van uw sociale zekerheidskaart, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van een medisch attest van het asielcentrum d.d. 17 april 2019 waaruit blijkt dat u een litteken heeft en een nieuwsartikel d.d. 17 april 2019 van een incident in Colombia waarbij een homokoppel werd uitgescholden en aangevallen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de medische attesten die u neerlegde voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud blijkt dat u een hoge bloeddruk en een paniekstoornis heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u zowel bij aanvang van als gedurende het persoonlijk onderhoud herinnerd aan het feit dat u mocht pauzeren indien u dit wenste (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 25/04/2019, p. 2, 17). Er werden bovendien meerdere pauzes ingelast gedurende het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u zowel over de Venezolaanse als over de Colombiaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 3).

Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

Gezien u zowel over de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit beschikt, en u een duidelijke vrees koestert voor vervolging ten opzichte van de Venezolaanse autoriteiten, is het CGVS aldus van oordeel dat voor u persoonlijk de vrees op vervolging dient beoordeeld te worden betreffende de Colombiaanse staat.

Het Commissariaat-generaal stelt uw seksuele geaardheid ook niet in vraag. Bij het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van, en houdt het rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Colombia. Uit die objectieve informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuelen personen uit dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht.

In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuelen personen niet gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen, hetgeen ook blijkt uit het nieuwsartikel dat u neerlegt (CGVS, p. 22). In het kader van een verzoek om internationale bescherming en in overeenstemming met wat bepaald wordt in de UNHCR Guidelines voor Colombia dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen. Louter het gegeven dat u een andere geaardheid heeft, volstaat niet om te besluiten dat u vervolgd zou worden of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U bent nooit in Colombia geweest en baseert uw vrees voor discriminatie louter op basis van wat u hoorde van anderen en via het nieuws en sociale media vernam (CGVS, p. 20). U vreest enerzijds te worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt en anderzijds de economische situatie in Colombia (CGVS, p. 20). U zou er graag als advocaat werken (CGVS, p. 21) maar geeft toe dat u eigenlijk niet weet of dat mogelijk is omdat u er nooit geweest bent (CGVS, p. 21) waardoor uw vrees voor discriminatie op de arbeidsmarkt louter hypothetisch van aard is. Bovendien toont u met het voorbeeld van een vriend van u aan dat homoseksuelen zeker werk kunnen vinden in Colombia, gezien hij in de hoofdstad Bogota als kapper heeft gewerkt. Met uw diploma in de rechten en uw jarenlange werkervaring in Venezuela moet het dan ook voor u zeker mogelijk zijn werk te vinden eens gevestigd in Colombia, waardoor er van mag worden uitgegaan dat u een zekere financiële onafhankelijkheid zult genieten (CGVS, p. 3-4).

Verder vreest u algemene afwijzing, pesterijen en dat men met stenen zou gooien naar u omdat uw vriend dit zou meegemaakt hebben (CGVS, p. 21). Er dient echter te worden opgemerkt dat een verzoek om internationale bescherming op basis van de eigen merites beoordeeld wordt, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker. Uw verwijzing naar wat uw vriend zou hebben meegemaakt overstijgt dan ook het hypothetische niet. In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het zich er ook van bewust dat de situatie van homoseksuelen personen niet gemakkelijk is en dat er zich problemen kunnen voordoen en dat er zich eventueel discriminatie kan voordoen. In het kader van een verzoek dient de verzoeker echter concreet te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, wat u in dit geval niet hebt kunnen doen, mede doordat u er nooit bent geweest. Door het algemene en hypothetische karakter van uw verklaringen laat echter niets toe te veronderstellen dat er wat u betreft, een individuele vrees voor vervolging bestaat.

Er dient te worden vastgesteld dat de elementen die u aanbrengt, niet concreet of omstandig zijn, zodat hieruit niet het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan worden afgeleid. In het licht van de specifieke omstandigheden van uw geval, bewijst u niet dat u wegens uw seksuele geaardheid in Colombia persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen, noch kan worden geconcludeerd dat er “ernstige redenen zijn om aan te nemen” dat u wegens diezelfde feiten een reëel risico op “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen” in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet zou lopen. Wat betreft de foltering of onmenselijke of vernederende behandeling wordt rekening gehouden met uw geaardheid, het feit dat u geen familieleden zou hebben in Colombia en u er nooit geweest bent (CGVS, p. 3). In uw geval moet er echter op gewezen worden dat uw moedertaal Spaans ook de officiële taal in Colombia is, dat u een universitair diploma rechten heeft (CGVS, p. 3), dat u als zelfstandige handelaar heeft gewerkt in Venezuela (CGVS, p. 3) en dat u van 2013 tot 2018 werkte als politiek coördinator en advocaat in Venezuela (CGVS, p. 3-4). Het is dan ook niet aannemelijk dat u in een situatie zou terechtkomen die gekwalificeerd kan worden als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Colombia een gegronde vrees voor vervolging heeft, noch heeft u aangetoond dat u er bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b. Het CGVS ziet geen enkel ander element dat toelaat te oordelen dat u ernstige redenen hebt om vervolging te vrezen of dat u een risico op ernstige schade loopt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen,

moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS ontkent noch betwist aldus dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in de verschillende regio's waar u zich kunt vestigen, waaronder met name de grootsteden Bogota en Medellin.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er voor burgers in verschillende regio's van Colombia actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in Colombia en hierbij verwijst naar uw geaardheid (CGVS, p. 21) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u homoseksueel bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige door u aangehaalde feiten die zich in Venezuela zouden afgespeeld hebben en de door u neergelegde documenten in dat verband, niet verder te onderzoeken, dit omdat dergelijk onderzoek toch niet tot een ander besluit betreffende de gegrondheid van uw verzoek zou kunnen leiden. In de mate dat u verwijst naar uw hoge bloeddruk en paniekstoornis waarvoor u medicijnen neemt (CGVS, p. 11) en hierover een attest neerlegt, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en Colombia en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het nieuwsartikel dat u neerlegt beschrijft louter een incident van homofobie in een winkelcentrum. Uit dit artikel blijkt geenszins waarom er in uw persoonlijk geval redenen zouden zijn om aan te nemen dat u blootgesteld zou worden aan vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u mag teruggeleid worden naar Colombia. U mag daarentegen noch direct of indirect worden teruggeleid naar Venezuela."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel wijst verzoeker er vooreerst op dat de commissaris-generaal erkent dat hij in Venezuela een reëel risico op vervolging loopt en bovendien oordeelt dat hij niet kan worden teruggeleid naar Venezuela.

Wat betreft zijn situatie in Colombia, zet verzoeker vervolgens het volgende uiteen:

"Het CGVS oordeelt echter dat verzoekers vrees op vervolging in Venezuela niet relevant is aangezien hij beschikt over de Colombiaanse nationaliteit.

Het is niet omdat verzoeker beschikt over een dubbele nationaliteit dat hij niet langer in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of ondergeschikt subsidiaire bescherming.

Art. 1 van de Conventie van Genève bepaalt dat verzoeker niet gehouden is om terug te vallen op zijn Colombiaanse nationaliteit indien hij hiervoor een zinvolle reden heeft:

"Si une personne a plusieurs nationalités, l'expression "le pays dont elle a la nationalité" désigne l'un des pays dont elle a la nationalité. Une personne n'est pas réputée être privée de la protection du pays dont elle est ressortissante si elle n'invoque pas la protection de l'un des pays dont elle a la nationalité sans motif valable."

Ondergeschikt volgt uit de richtlijnen van UNHCR dat de Colombiaanse nationaliteit bovendien effectief moet zijn:

Zie UNHCR, Directeurs sur les procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut des réfugiés au regard de la convention de 1951 et du protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés réédité, Genève, décembre 2011 :

"107. Lorsqu'on examine le cas d'un demandeur ayant deux ou plusieurs nationalités, il convient cependant de distinguer entre la possession d'une nationalité du point de vue juridique et le bénéfice de la protection du pays correspondant. Le cas peut se présenter où le demandeur a la nationalité d'un pays à l'égard duquel il n'éprouve aucune crainte mais où cette nationalité peut être considérée comme étant inefficace dans la mesure où elle n'emporte pas la protection qu'implique normalement la possession de la nationalité. En pareil cas, la possession d'une deuxième nationalité ne sera pas incompatible avec le statut de réfugié."

Uit hetgeen volgt, zal blijken dat verzoeker ook vreest voor vervolging in Colombia, minstens voor een onmenselijke en vernederende behandeling in Colombia:

(a) Reëel risico op vervolging omwille van verzoekers seksuele geaardheid:

Het CGVS heeft in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend dat verzoeker homoseksueel is: "Het Commissariaat-Generaal stelt uw seksuele geaardheid ook niet in vraag."

Het CGVS heeft echter geoordeeld dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling omdat hij geen persoonlijk risico op vervolging aantoonde in Colombia omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Vooreerst kan verzoeker geen persoonlijk risico op vervolging aantonen, gezien hij nooit eerder in Colombia heeft verbleven.

Ten tweede kan het CGVS niet eisen dat verzoeker eerst naar Colombia gaat. Bij de beoordeling van het risico op vervolging dient namelijk ook rekening te worden gehouden met het te verwachten risico op vervolging:

Ter zake verduidelijkt UNHCR in haar Guidelines on international protection no. 12 het volgende:

"24. (...)" (Vrij vertaald: De Vluchtelingenconventie beschermt zij die op het ogenblik van de beslissing het risico lopen op vervolging in hun land van herkomst, ongeacht of zij reeds in het verleden werden vervolgd. Een beslissing over de vraag of een persoon een gegronde vrees heeft om te worden vervolgd veronderstelt een beoordeling van alle relevante factoren van het dossier in de toekomst.)

Aldus kan het CGVS niet wettig oordelen dat verzoeker eerst zou moeten gaan naar Colombia en aldaar effectief vervolgd worden vooraleer hij in aanmerking zou kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. Integendeel, het CGVS had zelf een evaluatie moeten maken van het mogelijke risico op vervolging in de hypothese dat verzoeker zou verblijven in Colombia.

In casu kan op basis van objectieve informatie omtrent de situatie van homoseksuelen in Colombia worden geoordeeld dat verzoeker een reëel risico op vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid loopt in Colombia.

Vooreerst erkent het CGVS in de bestreden zelf het volgende: "In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, is het zich ervan bewust dat de situatie voor homoseksuele personen niet gemakkelijk is in Colombia en dat er zich problemen kunnen voordoen, hetgeen ook blijkt uit het nieuwsartikel dat u neerlegt."

Bovendien wordt dit bevestigd door de landinformatie, die het CGVS voegde in het administratief dossier, in het bijzonder UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia, September 2015:

(...) (Vrij vertaald : NGO's verklaarden dat het geweld door guerilla groepen en paramilitaire groepen onder meer bestaat uit bedreigingen, moorden, uitdrijvingen, zware fysieke en psychische beschadiging en vooral uitdrijvingen van lesbiennes, homo's en transgenders. Overheidsambtenaren en politieagenten nemen ook deel aan het geweld tegen personen met een andere seksuele geaardheid. Colombia Diversa maakte melding van 212 gevallen van politieel geweld tussen 2008 en 2014. Daarenboven erkent de politie vaak niet dat het geweld te wijten is aan vooroordelen verbonden aan de seksuele geaardheid. Sommige gevallen worden door hen toegeschreven aan het gedrag van de persoon zelf. Mensen met een andere seksuele geaardheid worden door de overheid niet beschouwd als personen, die vatbaar zijn voor verhoogd geweld waardoor zij niet kunnen genieten van bijzondere bescherming. Tenslotte zijn er geen gevallen gekend van strafrechtelijke veroordelingen waarin het gegeven dat het misdrijf was ingegeven door haat tegen mensen met een andere seksuele geaardheid werd beschouwd als een verzwarende omstandigheid. Rekening houdende met de bijzondere omstandigheden oordeelt UNHCR dat mensen met een andere seksuele geaardheid nood kunnen hebben aan internationale bescherming op basis van de Vluchtelingenconventie. Mensen met een andere seksuele geaardheid kunnen niet geacht worden om hun seksuele geaardheid te onderdrukken om vervolging te vermijden.")

De meest recente landinformatie bevestigt dat het geweld tegen homoseksuelen nog steeds voortduurt, ondanks de relatieve verbetering van de algemene veiligheidssituatie in het land:

Situation of human rights in Colombia; Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights [A/HRC/40/3/Add.3], 4/02/2019

24. (...) (Vrij vertaald: OHCHR uitte haar bezorgdheid over de aanslagen op lesbische en homoseksuele mensen en transgenders, waaronder volgens Colombia diverse twee gevallen van moord en zes gevallen van bedreigingen.)

GAAT, Colombia, Joint NGO report on the situation of lesbian and bisexual women as well as transsexual persons from 2013 to 2018, gepubliceerd in 2019 :

(...) (Vrij vertaald : Deze maatregelen leidden niet tot een vermindering van het geweld noch tot een verbeterde toegang tot het gerecht, hetgeen neerkomt op een slechts partiële naleving van voormelde verplichtingen. Tussen 2013 en 2017 werden 194 mensen met een andere seksuele geaardheid vermoord, 160 transgenders, 32 lesbische en 2 biseksuele vrouwen. Minstens 80 van deze misdrijven waren ingegeven door haat tegen mensen met een andere seksuele geaardheid. Van de 167 strafrechtelijke zaken waren er 17 in procedure, 15 afgesloten wegens gebrek aan bewijs en slechts 10 leidden tot een effectieve veroordeling. Tot op vandaag werden er slechts 2 mensen beschuldigd van haat tegen vrouwelijke transgenders en er is geen enkel geval gekend waarin zij beschuldigd worden van moord op een lesbische of transgender vrouw. Vooroordelen bij de openbare aanklagers en bij andere personeelsleden van het ministerie van justitie alsook een gebrek aan opleiding verhinderen strafrechtelijke procedures. Deze vooroordelen zijn een bijkomende hinderpaal om daden van geweld tegen mensen met een andere seksuele geaardheid te rapporteren, onderzoeken en bestraffen. In 2017 werden minstens 44 mensen met een andere seksuele geaardheid het slachtoffer van politieel geweld. Dit gaat om geweld door de overheid. Het merendeel ervan wordt niet onderzocht of bestraft, ...)

(...) (Vrij vertaald : «Voor een normaal publiek leven is het noodzakelijk om zich te kunnen verplaatsen in de stad en via het openbaar vervoer zonder discriminatie. Mensen met een andere seksuele geaardheid zijn het slachtoffer van geweld door de politie en het veiligheidspersoneel in publieke plaatsen waardoor zij niet kunnen genieten van het openbare leven. Uit een rapport van 2015 blijkt dat 39% van deze mensen zich bedreigd voelt in de openbare ruimte omwille van hun seksuele geaardheid en dat nog meer transgenders zich bedreigd voelen in de stad : 51.3% mannen en 50% vrouwen. Lesbische vrouwen zijn het slachtoffer van discriminatie en geweld niet alleen omdat het vrouwen zijn maar ook omwille van hun seksuele geaardheid. Dit leidt tot bijkomende obstakels om toegang te hebben tot het gerecht, om hun mensenrechten te beschermen, om deel uit te maken van het vredesproces en om gelijk te worden behandeld op verschillende vlakken. Het gebrek aan implementatie van de toepasselijke wetgeving leidde tot straffeloosheid van de haatspeeches en maakt een schending uit van de Conventie.»)

Zie DIDR – Division de l'information, de la documentation et des recherches (OFPRA), published by OFPRA – Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides, Colombia, La situation des minorités sexuelles et de genre, 20/09/2019 :

(...)

Tenslotte verklaarde verzoeker zelf dat hij een vriend kende die woonachtig was in Colombia, maar die gediscrimineerd werd omwille van zijn seksuele geaardheid. Omtrent deze vriend is de argumentatie van het CGVS trouwens zeer contradictoir en dienvolgens onwettig. Enerzijds baseert het CGVS zich op het gegeven dat deze vriend toegang heeft tot de arbeidsmarkt in Colombia om te stellen dat verzoeker geen risico op vervolging loopt in Colombia, doch anderzijds oordeelt het CGVS dat het niet is omdat deze vriend bekogeld werd met stenen omwille van zijn homoseksuele geaardheid dat ook verzoeker een risico op vervolging zou lopen. Dit is manifest contradictoir. Het CGVS kan niet enkel rekening houden met die elementen uit het persoonlijke leven van de vriend, die in haar voordeel zijn.

Besluit: Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid bij een verblijf in Colombia.

(b) Wat betreft de humanitaire situatie in Colombia :

Het CGVS oordeelt dat het redelijk is dat verzoeker zich vestigt in Colombia, in het bijzonder de steden Bogota en Medellin, waar hij volgens het CGVS niet zal terecht komen in onmenselijke levensomstandigheden.

Verzoeker heeft nooit eerder gewoond in Colombia. Het administratief dossier bevat geen enkele informatie omtrent de vraag of een Colombiaan, die nooit eerder in Colombia heeft geleefd redelijke overlevingskansen heeft in dat land.

Hoogstens kan in het administratief dossier informatie worden teruggevonden worden over de interne Colombiaanse vluchtelingen in het land. Dienaangaande vermelden de door het CGVS aangehaalde Guidelines van UNHCR over Colombia het volgende:

“(…)” (UNHCR, Guidelines Colombia, p. 56)

(Vrij vertaald: “Als het voorgestelde gebied voor herlokatie een stedelijk gebied is waar de aanvrager geen toegang heeft tot accommodatie, en waar hij redelijkerwijs niet geacht kan worden om terug te vallen op een betekenisvol netwerk, zal de aanvrager zich vinden in een situatie, gelijkaardig aan deze van stedelijke interne vluchtelingen. Onder deze omstandigheden moet de dossierbehandelaar om de redelijkheid van het interne vluchtalternatief te onderzoeken rekening houden met de algemene omvang van de interne vluchtelingensroom en de levensomstandigheden van de vluchtelingen in de vluchtregio alsook met het gegeven dat vele interne vluchtelingen onderworpen zijn aan verschillende mensenrechtenschendingen met inbegrip van gedwongen terugdrijving.”)

Het CGVS heeft geen enkel onderzoek verricht naar de haalbaarheid van een vestiging in de steden Bogota en Medellin. Zij heeft niet onderzocht of verzoeker toegang zal hebben tot huisvesting en de levensnoodzakelijke voorzieningen.

Dit geldt zeker nu verzoeker nooit in Colombia is geweest en over geen enkel familiaal netwerk beschikt in Colombia (adm. dossier, p. 13). Bovendien is verzoeker een hartpatiënt en dient hij medicatie in te nemen om de druk te verlagen in zijn hartslagader (adm. dossier, p. 11).

(...)

Het gegeven dat hij advocaat is, heeft niet tot gevolg dat hij ook actief zal kunnen zijn als advocaat in Colombia nu hij niet eens vertrouwd is met de Colombiaanse wetgeving. Bovendien wordt de toegang tot de arbeidsmarkt beperkt voor homoseksuelen (zie hierboven).

*Uit de COI FOCUS die door het CGVS zelf wordt gevoegd in het administratief dossier blijkt daarentegen dat de meeste interne vluchtelingen van Colombiaanse nationaliteit onder de armoedegrens leven en dat de overheidshulp ontoereikend is:
(...) (COI Focus, République de Colombie, situation sécuritaire, 07/06/2018)*

Op basis van de door het CGVS overgemaakte landinformatie kan bijgevolg niet wettig worden besloten dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in Bogota of Medellin. Welintegendeel, verzoeker dreigt terecht te komen in mensonwaardige levensomstandigheden.

Bovendien heeft het CGVS niet onderzocht of verzoeker inderdaad toegang zal hebben tot voormelde steden. Het CGVS stelt dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Colombia, doch omtrent de concrete regio waarnaar verzoeker zal worden teruggeleid is er geen bijkomende informatie beschikbaar.

(b) Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Colombia :

Het CGVS oordeelt dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in Bogota of Medellin, waar de veiligheidssituatie volgens haar beter zou zijn.

Uit de COI Focus blijkt echter dat de meest gewelddadige wijken in de stad tevens de wijken zijn waar de interne vluchtelingen verblijven:

Wat betreft Bogota :

« (...) » (COI Focus, 7 juni 2018, p. 27-28)

Wat betreft Medellin :

« (...) » (COI Focus, p. 30).

Daarnaast zijn er nog talloze andere gebieden die als extreem onveilig worden geacht in de COI Focus: Antioquia, Cauca, Caqueta, Choco, Cordoba, Mela, enz (p. 73 administratief dossier).

Aldus kan op basis van de informatie in het administratief dossier niet wettig geoordeeld worden dat verzoeker zou kunnen terugkeren naar een veilige Colombia.

BESLUIT: Gelet op het voorgaande komt verzoeker in aanmerking om te worden erkend als vluchteling, ongeschikt voor de subsidiaire beschermingsstatus."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 24 februari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "Colombia. Veiligheidssituatie" van 13 november 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Venezuela, maar naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit te hebben, wat ook blijkt uit de identiteitsdocumenten die hij heeft voorgelegd (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 12, map met ‘documenten’, nrs. 15 en 16). Verzoeker verklaart Venezuela te hebben verlaten op 6 april 2019 naar aanleiding van enkele incidenten waarbij hij werd bedreigd, afgeperst, geslagen en bestolen door criminele bendes die hem aanmaanden om zijn werk als advocaat en juridisch opvolger voor de oppositiepartij *La Causa R* stop te zetten.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar Venezuela te vrezen dat hij gedood zal worden door de regering en dat hij gediscrimineerd zal worden vanwege zijn seksuele geaardheid. Ten aanzien van Colombia laat verzoeker gelden dat hij vreest te worden gediscrimineerd omwille van zijn seksuele geaardheid. Daarnaast wijst verzoeker erop dat de economische situatie in Colombia slecht is.

De Raad stelt vast dat verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging ten opzichte van de Venezolaanse autoriteiten in de bestreden beslissing niet ter discussie wordt gesteld, doch dat gewezen wordt op het feit dat verzoeker over zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit beschikt en dat verzoekers vrees voor vervolging bijgevolg dient te worden beoordeeld ten aanzien van de Colombiaanse staat.

De Raad stelt evenzeer vast dat verzoekers seksuele geaardheid niet in vraag wordt gesteld. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de situatie voor homoseksuelen personen in Colombia op dit ogenblik complex is en dat deze personen er een kwetsbare groep vormen. De commissaris-generaal stelt zich ervan bewust te zijn dat de situatie van homoseksuelen personen in Colombia niet gemakkelijk is, dat er zich problemen kunnen voordoen en dat er zich eventueel discriminatie kan voordoen. Dit blijkt ook uit het nieuwsartikel dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 12, map met ‘documenten’, nr. 14) en uit de informatie waaraan verzoeker in het verzoekschrift refereert.

Hoewel de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op wijst dat in overeenstemming met wat bepaald wordt in de “Guidelines” van UNHCR voor Colombia een verzoeker om internationale bescherming concreet dient te bewijzen dat hij persoonlijk redenen heeft om vervolging te vrezen, kan

in casu verzoeker worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij dit niet kan aantonen daar hij nooit eerder in Colombia heeft verbleven. Ook de Raad acht het opleggen van een dergelijke bewijslast aan een persoon die zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit heeft, doch nooit in Colombia is geweest, en waarvan uitdrukkelijk wordt erkend dat hij *“een duidelijke vrees koestert voor vervolging ten opzichte van de Venezolaanse autoriteiten”* onredelijk. Zoals verzoeker terecht stelt, dient rekening te worden gehouden met het te verwachten risico op vervolging en kan van hem niet worden verwacht dat hij eerst naar Colombia gaat vooraleer in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Aangezien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat personen met een homoseksuele geaardheid in Colombia een kwetsbare groep vormen en deze personen door UNHCR worden beschouwd als een potentieel risicoprofiel, acht de Raad het essentieel dat wordt nagegaan of er voor verzoeker in Colombia een adequate bescherming aanwezig is, zo er zich problemen zouden voordoen wanneer hij zich in dat land vestigt. In de bestreden beslissing wordt hierover evenwel niet gemotiveerd. Evenmin bevat het administratief dossier voldoende informatie die hier een helder licht op werpt.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 juli 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN